

бова да сж на нѣкои отъ Ст.-Загорскитѣ боеве, дѣто такъви голѣми ниви у български рѣчѣ въ никого се не срѣщатъ, та такъви голѣми трудове въ прѣминованието имъ прѣкарахме, щото $1\frac{1}{2}$ часъ се трудихме дордѣ да ги изминенъ и намѣримъ посоката на правий пжтъ. Тукъ на едно мѣсто пакъ съзираме единъ кладенецъ на една поляна и по-нататкъ отъ него къмъ западъ една пространна кория съ доста едри дрѣвета отъ дѣбове, ни ся прѣдстави-ха, а пакъ мѣсечината зе да се наклонява малко къмъ западъ, щото до съмнование оставаше още нѣщо до три часа. Най-послѣ можаме да се избавимъ отъ това лутание и попитахъ водителитѣ, оправихме ли се вече въ правий пжтъ? Тий ми отговориха, че се оправихме въ пжтътъ къмъ село Арабаджиево (Коларово), прѣзъ една доста приятна равна поляна, дѣто отъ сега нѣма за какво да се боимъ толкова отъ пжтътъ. Ей всички извикахме съ единъ гласъ благодарение на Бога, че се избавихме отъ една непроходима пропастъ въ пжтуванието ни. Подиръ като се отпращаме въ правий пжтъ, поозърнахме се малко назадъ та видѣхме на югъ отъ насъ единъ голѣмъ пушекъ димъ, който не можеше да се различи отъ дѣе; нѣ по подиръ слѣдъ нѣколко минути издаде и пламъкъ, който ни зачуди защо е той по това врѣме. Да не бжде нѣкои отъ Русцитѣ да сж го запалили и да сенка близу тадѣва? Всичко това бѣше за насъ неизвѣстно и ний като не знаехме на кое да го отдадемъ, безъ да сме въ сила да го распознаемъ, слѣдовахме си пжтътъ. По пжтътъ попитахъ Пенка П. Стойновъ има ли още много до селото; защото азъ никога прѣзъ тоя пжтъ не съмъ миновалъ и не го зная съвсѣмъ? Той ми отговори: че, селото е паблизу и скоро можемъ да влѣземъ въ него; нѣ трѣбова само азъ да побързвамъ въ вървѣнието си, че съмъ много наподиръ отъ тѣхъ. Като бѣхъ задоволенъ отъ отговорътъ му, слѣдовахъ пжтътъ си съ тѣхъ и не се мина много ето че и пѣтлитѣ зеха да пропѣватъ отъ селото, което показваше че трѣбува да е вече близу. Нѣ като вървѣхме и зехме да приближаваме рѣката Саслия (Сюютли дере), да се наваляме отъ по-високото къмъ по-